

Markéta Šichtarová: Bohatí hňupové

- CZ24 News | 26. února 2022

No vážně. Blbové mají život snazší po všech stránkách. Blbové především nemyslí. Občas proto, že neumí myslet. Občas proto, že nechtějí myslet.

To je ta horší varianta, protože z lenosti nevyužitý potenciál je trestuhodný. To je jako mít chleba v kapse, dívat se na hladem řvoucí dítě a být líný chleba vytáhnout a podat ho dítěti. Te jest mnohem horší varianta než mít chleba, dívat se na řvoucí dítě, ale nechápat, proč vyvádí a snažit se ho

ukonejšit lízátkem. Ať tak či onak, nemyšlení, tedy nepoužívání hlavního nástroje k přežití, který byl homo sapiens sapiens dán, je dost mizerným výsledkem tisíciletí vývoje lidské rasy. Minimálně tedy v případě, kdy rozum coby nástroj k přežití skutečně slouží k přežití.

Pak tu ale máme zřízení lidské společnosti, která se tak zvrhla, že rozum už k živoření zase tak moc nepotřebujeme. Zdegenerované společenské zřízení potřebuje zdegenerované lidské bytosti. Kočka domácí údajně musela obětovat část své inteligence, aby byla schopna žít v lidské domácnosti a přeměnit se z predátora v gaučáka. Podobně i lidská rasa musí čas od času rezignovat na myšlení, chce-li přežít bez větší fyzické úhony v kolektivistickém systému. Mentální úhona je obětována na oltář alespoň živoření těla. Pokud by dál mysl používala svou plnou kapacitu, mohla by začít rebelovat, což by se jí také mohlo vymstít na těle.

A právě nyní žijeme ve zřízení, ve kterém blbům je dobře. Především proto, že si svou blbost povětšinou neuvědomují. Tudíž si také na vědomé úrovni ani neuvědomují, že jsou závislí na ostatních – těch, kdo rozum používají. Vůbec jim nepřipadá obscénní, že jsou neschopní a potřebují ostatní ke svému přežití, a ostatní musí obětovat své potřeby, své štěstí, své příjmy, svůj majetek, aby své spolublby nakrmili. Blbové si nárokují všechnu péči a nakrmení. A kdo má údajnou povinnost je nakrmit? Schopní dřiči, kteří tuhle hru hrají dál.

K tomu, aby blbové měli co jíst, je určitý podíl neblbů ve společnosti nezbytný: Musejí vydělávat a generovat nějaké hodnoty, aby bylo možné jim ty hodnoty brát a přerozdělovat blbům. Historie si ovšem již vyzkoušela, že pokud neblbům ukradneme příliš mnoho – jako třeba za Pol Pota, nebo za „válečného komunismu“ v SSSR, odmítne tuhle hru hrát úplně každý a nezbyde nikdo, kdo by hodnoty generoval a blby krmil. Tudíž musíme ponechat alespoň fikci toho, že dřiči mají peněz víc než blbové.

A přesně tuhle fikci dneska hrajeme. Statistici přišli se zajímavou statistikou. Totiž s rozdělením příjmů za tzv. „úplné domácnosti“ podle nejvyššího vzdělání. Tak například domácnost s dětmi, kde otec i matka mají maximálně základní vzdělání, dosahuje v průměru na hlavu za rok čistý příjem 189.032 Kč. Domácnost, kde oba rodiče mají vysokoškolské vzdělání, mají příjem na hlavu 276.384 Kč. A třeba domácnosti, oba jsou středoškoláci, dosahují v průměru příjmů 232.447 Kč.

Ano, je to odstupňováno. Na první pohled tedy osoby s vysokým vzděláním mají vyšší příjmy než lidé s nízkým vzděláním. Až na to, že to je fikce.

Ten, kdo se rozhodne žít hned po skončení základní školy ze sociálních dávek, dostane své jisté okamžitě. A pak už pobírá dívky tak nějak rovnoměrně dál a dál a dál. Případně předstírá jakousi práci, kterou odflákne, však ono mu to životní minimum a přídavky na tohle a přídavky na tamto dorovnají. Bez jakékoliv snahy má zajištěno, že přežije. Že se o něj „ti ostatní“ postarají. Nutná snaha nulová. Od počátku si takový človíček bydlí a krmí se a existuje celkem beze strachu z nepřežití.

A pak si vezměte kupříkladu lékaře. Nebo advokáta. Nebo soudce. Vzdělává se tak zhruba do pětadvaceti let. Do té doby příjem nula. To už zatím jeho línější kolega má obстойné dávky či obстойný plat. A myslíte, že složením poslední vysokoškolské zkoušky dostane vysokoškolák přidělen nejvyšší možný plat? Ani omylem. Čeká. A čeká. A čeká. A dál se učí. Plat nic moc. Možná kolem pětaticítky či čtyřicítky dosáhne na maximální možné vzdělání a konečně mu může začít plat růst výrazně. Jenže v té době už jeho línější kolega bez snahy obстойně bydlí a mnohdy i má slušný byt. Teprve poté začne pilnější a myslící exemplář svého pasivního kolegu ve svém životním standardu dohánět a nakonec statisticky i předhánět. Jenomže kolik let svého života si užil vyšší životní standard? Je to, že v důchodu má statisticky vysokoškolák vyšší příjmy než osoba na dávkách, dostatečná odměna za celoživotní dřinu versus pasivitu?

Rozdíl mezi příjmy na hlavu o středoškoláků a vysokoškoláků je u úplných rodin necelých 19 %. Vysokoškolák ovšem vstupuje na pracovní trh zhruba o 5 až 6 let později než středoškolák. Pokud počítáme ještě vyšší akademické vzdělání, které je ovšem zahrnuto stále pod kolonkou „vysokoškolské“, pak ještě později. Pracovně aktivní roky středoškoláka jsou (zhruba) o více než 17 procent delší než aktivní roky vysokoškoláka. Rozpočítáno na celou dospělost tedy příjmy vycházejí v zásadě šul nul nastejno! Ovšem s tím, že peníze dnes mají samozřejmě vyšší hodnotu než stejné peníze zítra. A tady se započítáním časové hodnoty peněz a se započítáním rozložení jejich příjmů v čase už to začínají vysokoškoláci prohrávat.

Vyšší odměňování těch, kdo se snaží a svými znalostmi táhnou celou ekonomiku, je tedy jenom fikcí, která dává správný dojem na papíře, ale realita je jiná.

Rovnostářská přerozdělovací společnost s atrofovaným sociálním systémem to tak zařídila, že její elity jsou papírově považovány za „bohaté“, což má být hřích, který se neodpouští, ale přitom i tenhle smrtelný hřích je jen fiktivní. Náš sociální systém není dobrem. Je zlem.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Markéta Šichtařová

[ZDROJ](#)